

9 1967
lapkritis

2

EGULTĒ

eglutė

1967

9

lapkritis

ilustracijos

S. Smalinskienė — psl. 1
S. M. Eucharista — 3, 4, 6, 7, 24, 25, 26
V. Balukienė — 10, 11
P. Osmolskis — 10, 11, 13, 14, 15, 29
Aldona S. — 12, 16, 17
R. Ramanauskaitė — 18
Linutė — 20, 22

turinys

Baisūno Baugardo baisi klaida	3
A. Garsas	
Narvydo nuotykių	8
J. Šulcas	
Miškas	10
A. Kašiubienė	
Išdykusi Pūkutė	12
V. Frankienė	
Ką Milžinas Mikas sužinojo	14
Kareivėliai	16
J. Slėnys	
Kalakuto mokinyš	18
L. Žitkevičius	
Trumpiausia naktis	19
A. Garsas	
Miegalis Puputis	24
Danutė ir Linutė	
Linksmiau	27
Vasaros draugai	28
Mūsų kūryba	29
Lietaus galvosūkis	32

vienintelis lietuviškas vaikų laikraštėlis pasaulyje

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUSDINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

BAISŪNO BAUGARDO BAISI KLAIDA

A. Garsas

Seniai, labai labai seniai gyveno puikus bajoras puikioj pily. Jis vedė puikią bajoraitę ir, dėkui Dievui, jiedu susilaukė tryliką puikiausių dukterėlių. Mažosios bajoraitės buvo labai linksmos. Jos žaisdavo kavonę pilies kieme, jos mėtydavo pagaliukus nuo pilies tilto, jos vesdavo pasi-vaikščioti tėvelio medžioklinius šunis.

Bajoras Narimantas buvo labai patenkintas savo dukrelėmis, nors dėl jų ir nemaža rūpesčių turėjo, nevieną žilą plaukelį išigijo.

Bajorienė Birutė labai mylėjo savo dukreles. Ji per dienas joms drabužėlius siuvinėjo, o per naktis svajojo, kas iš jų bus, kai užaugs. Besiuvinėdama Bajorienė Birutė gražiai dainuodavo.

**Mano dukrelės, mano rūtelės.
Melsvos akelės, gelsvos galvelės.**

**Čia Kintvilei ir Vingilei
Sijonėlis margas.
Žiurstelis Audronei,
Bliuzelė Dirvonei,
O Dobilei ir Grožvilei
Juostos susijuosti.**

**Vandra ir Vakarė
Gaus po kiklikėlį,
O Linksmutei ir Taurutei —
Rūtų vainikėlis.
Jūra ir Ramunė
Puošis karūnėle,
O mažiausiai Gintarėlei
Siūsiu prijuostelę.**

Vieną popietę Bajoras Narimantas atsigulė pokaičio. Jis miegojo taip gerai, kaip niekuomet. Nubudęs, net apsidairė iš nustebimo.

Staiga į kambarį įbėgo Bajorienė Birutė baisiai susirūpinusi ir nusigandusi. Iš to rūpesčio ir išgaščio beveik ant meškos kailio paslydo! Beveik, bet nepaslydo, nes mikli buvo.

— Mūsų dukrelės, kur mūsų dukrelės? Nerandu nė vienos. Šaukiau aš, šaukė auklė, šaukė virėja ir kepėja ir trimitininkas nuo pilies bokšto patrimitavo, bet nėra nė vienos. Oi, oi, oi kur mano dukrelės, kur mano rūtelės? Nėr Kintvilės, nei Vingilės, nėr Audronės, nei Dirvonės! Kur Dobilė, kur Grožvilė, Vandra ir Vakarė? Nėr Linksmutės, nei Taurutės! Nėra Jūros, nei Ramunės! Dingo Gintarėlė!

Šitaip ėmė raudoti Bajorienė Birutė.

Vargšas Bajoras Narimantas, kad ir gailėjo dukrelių, bet kartu ir labai tylą mėgo.

— Nugi, užtat taip ramiai miegojau, — sumurmėjo Bajoras pats sau, o garsiai paguodė žmoną: — Nugi nesi-rūpink, balandėle mano. Dukreles atrasim, tik nustok rau-doti.

Tačiau, niekas pilyje jų nematė. Jų nebuvo kieme, nei ant tilto, nei pievose su šunimis. Tris dienas Bajorienė Bi-rutė raudėjo, o Bajoras Narimantas galvojo, galvojo ir po pietų ramiai miegojo.

Ogi, nelaimės būta štai kokios.

Netoli Bajoro Narimanto pilies gyveno kitas bajoras — jo vardas, Baugardas. Bet jis buvo toks piktas ir bai-sus, kad visi jį Baisūnu vadino ir net pamiršo, koks jo tik-ras vardas. Baisūnas Baugardas sugalvojo pikta planą, kaip lengvai dalį Bajoro Narimanto turto įsigyti. Jis pa-grobė mažąsias bajoraites ir pagalvojo sau:

— He-he-he! Dabar Bajoras Narimantas turės iš-pirkti savo dukreles!

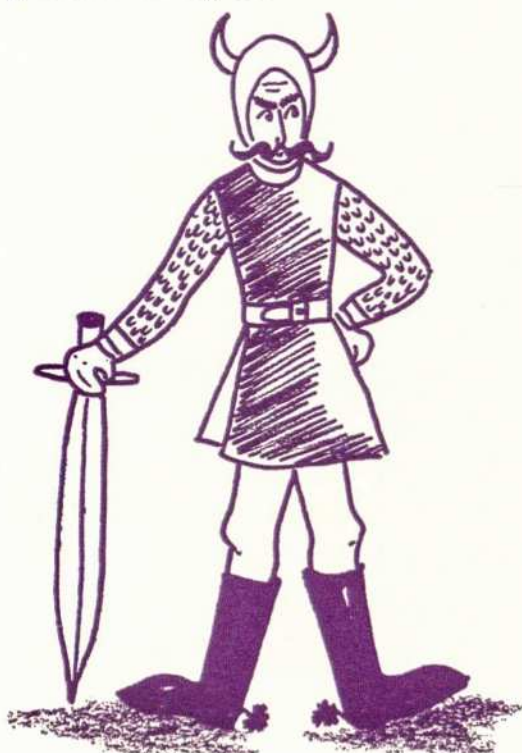
Iš to džiaugsmo Baisūnas Baugardas ėmė šokinėti ir dainuoti:

Už Kintvilę gausiu, gausiu
Kirvuką iš aukso.
Už Vingilę išprašysiu
Gražų plieno skydą.
O Audronė ir Dirvonė
Vertos maišo aukso!
Ir Dobilę ir Grožvilę
Mainysiu ant žirgo.

Užu Vandrę ir Vakarę
Kainą gausiu gerą,
Už Linksmutę ir Taurutę
Žemės reikalausiu.
Už Jūratę ir Ramunę
Gausiu balną naują,
O už mažą Gintarėlę
Brangakmenų saują!

Taip linksmi nusiteikęs, jis nusivedė tryliką mergy-čių į savo pilį. Už dviejų valandų visos jau buvo suguldytos — prie sienos stovėjo tryliką porų batukų ir ant vinių ka-bėjo tryliką suknučių ir tryliką prijuostelių. Po tokio dide-lio darbo Baisūnas Baugardas atsisėdo pailsėti.

Iš ryto jis taip lakstė, kad už valandos visas suprakaitavo. Kol nuprausė tryliką veidukų, kol užrišo tryliką žiurstukų, kol užmovė tryliką porų batukų jau buvo laikas pietus valgyti!

Po pietų mažosios bajoraitės norėjo pasivaikšiot. Bet — čia nebuvo kur kavonę žaisti, čia nebuvo pagaliukų mėtyti, čia nebuvo šuniukų išvesti... Tai — bajoraitės žaidė su Baisūnu Baugardu! Jis turėjo būti žirgas, o jos ant jo jojo; jis turėjo būti asilas, o jos per jį šokinėjo; jis turėjo būti Jurgelis, o jos žaidė rate-lį.

Vakarienei Baisūnas Baugardas nesirodė. Jis paliko bajoraitėms obuolių ir pats kambary užsirakino. Bajoraitės suvalgė obuolius, padainavo ir nuėjo gulti. Sekančią dieną Baugardas ėmėsi laiško rašyti. Kad ir galva skaudėjo ir strėnos gėlė ir kojos tino, bet visvien sėdo rašyti:

Gerbiamas Bajorai Narimantai...

Tik staiga — triukšmas ir kliksmas! Oi, oi, Gintarėlė nuo laiptų nusirito! Baisūnas Baugardas atlėkė ją pakelti. Bet vėl — kažkas, trakšt. Ogi — tai Kintvilė ant užuolaidų suposi!

Baugardas sėdo prie stalo ir vėl rašė:

Prašau, meldžiamasis, atsiimt savo dukreles!

Jis nusiuntė Kintvilę ir Vingilę namo su savo blizgančiu kardu, kad tik Bajoras Narimantas jas atsiimtų. Jis nusiuntė Audronę ir Dirvonę namo su dideliu medaus buteliu, kad tik Bajoras Narimantas jas atsiimtų. Jis nusiun-

tė Dobilę ir Grožvilę namo su aukso maišu, kad tik Bajoras Narimantas jas atsiimtų.

— Oi, oi, oi, — dejavo Baugardas Baisūnas. — Kokią baisią klaidą padariau!

Jis sėdėjo prie savo stalo, gėrė ramunėlių arbatą ir rašė Bajorui Narimantui laiškus.

Jis nusiuntė Vandrę ir Vakarę namo su palšu žirgu, kad tik jų tėvas jas atsiimtų. Jis nusiuntė Linksmutę ir Taurutę namo su plieno skydu, kad tik jų tėvas jas atsiimtų. Pagaliau, jis nusiuntė Jūrą ir Ramunę ir mažą Gintarėlę namo su iškilmingu pažadu niekad jų tėvo turtų neliesti, nei pilies nepulti, kad tik jas atsiimtų.

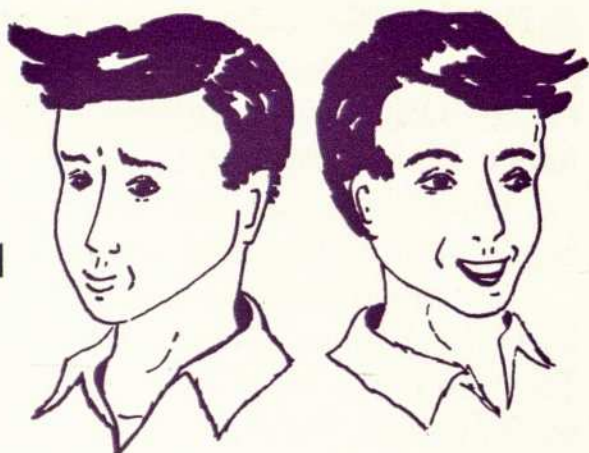
Tada Baugardas Baisūnas susidėjo savo likusius daiktus (o jų visai mažai beliko) į ryšulėlį, pasiėmė seną kumelę ir seną, surudijusį kardą ir iškeliavo prieš turkus kovoti.

— Geriau tryliką šimtų turkų, negu tryliką bajoraičių! — sušuko jis.

Tuo tarpu Bajoro Narimanto pilyje vyko didžiulė puota. Visi šoko ir dainavo, kad sulaukė bajoraičių — gyvų ir linksmų ir dovanomis nešinių. Baliavojo tris dienas ir tris naktis, kol visi suvirto po meškos kailiais išsimiegoti. Nuo to laiko Bajorienė Birutė dar kruopščiau siuvinėjo ir dar gražiau dainavo, o Bajoras Narimantas galvojo, galvojo, bet ramybės neturėjo. Bet ką padarysi, tokia jau tėvelio dalia dalužė!

NARVYDO NUOTYKIAI

Jonas Šulcas

Pasibaigė smagios atostogos kalnuose. Lietuviukai mokiniai sugrįžo į mokyklą, ir Narvydui turėjo prasidėti rimti mokslo metai. Bet kaip tik spalio mėnesy apylinkės ūkininkai renka vynuoges ir vežimais veža į taip vadinamas “kantinas”, kuriose patys gamina skanų Italijos vyną. Kadangi lietuvių mokykla randasi tarp vynuogynų, kaikurie ūkininkai pakvietė mokinius talkon nurinkti vynuoges. Ir Narvydui teko dalyvauti tokiam įdomiame darbe.

— Vaikai, šiandien vietoj pamokų galėsite visą dieną rinkti vynuoges! — pranešė direktorius vieną rytą.

— Valio! Valio! — linksmi sušuko visi mokiniai ir išėjo vynuogauti.

Narvydui darbas labai patiko. Jis net nuovargio nejautė. Keletą valandų jis darbščiai skynė didžiules, kvepiančias vynuogių kekes ir krepšiais nešė į vežimus.

Vakare sunkūs vežimai lėtai ir atsargiai riedėjo, nešdami brangią naštą į kaimą. Berniukai juos lydėjo linksmi dainuodami. Atvykę į ūkį, visi turėjo švariai nusiplauti kojas ir ūkininkas liepė sulipti į didelę, atvirą bačką. Vyrai medinėmis lopetomis bačkon krovė vynuoges, o berniukai jas kojomis trypė. Sakoma, kad kojomis išspaustas vynas pats skaniausias, nes mašinos sutraiško ir kietus vynuogių kaulelius.

Lietuviukai mokiniai, apsitaškę sultimis, vikriai dirbo. Kai visi vežimai buvo ištuštinti, šeimininkas visus pakvietė vakarienės. Pavalgę, vaikai dar nuėjo apžiūrėti vyno

sandėlius požemiuose, kur stovėjo ilgos eilės didelių statinių. Narvydas, kaip paprastai, norėjo viską matyti iš arti. Kartu su Vytu jieėjo vis gilyn į požemį, bandydami skaičiuoti statines. Abu ant vienos statinės užsilipę, spėliojo, kiek joje vyno telpa.

— Koks keistas kvapas eina iš statinės! — nusistebėjo Narvydas, prikišęs galvą prie viršutinės skylės.

Statinė buvo tuščia ir Vytas užsimanė įlįsti vidun pažiūrėti kaip ten jaučiasi. Apsižvalgę ar nieks nemato, jie užsiriogolino ant statinės ir Vytas pirmas nusileido vidun.

— Narvydai, Narvydai, gelbėk! — staiga sušuko Vytas.

— Kas yra? Kas atsitiko? — klausė Narvydas, nusilenkdamas į statinės vidų. Vytas nieko neatsakė. Statinėje buvo tamsu ir beveik nieko nesimatė, bet dugne Narvydas pastebėjo susirietusį savo draugą Vyta. Jis nejudėjo ir nieko nesakė. Narvydas išoko vidun ir nusilenkė prie Vyto. Staiga Narvydas pajuto, kad jam galva sukasi! Jis atsistojo ir pasijuto geriau. Narvydas greit nutvėrė Vyta po pažastimis ir pakėlė jo galvą. Vytas nejudėjo.

Narvydui pasidarė tikrai baugu. Jis visom jėgom ėmė šauktis pagalbos. Laimė, kad požemyje tebedirbo vienas darbininkas, kuris išgirdo Narvydo šauksmus. Pribėgęs, įkėlė kopečias statinės ir kartu su Narvydu iškėlė Vyta. Berniukas buvo be sąmonės. Jį tuoj pat išnešė laukan ir dirbtinu kvėpavimu įstengė atgaivinti. Narvydas žiūrėjo išbalęs.

— Beveik stebuklas, kad juos gyvus ištraukė! — aiškino šeimininkas vienam mokytojui, kuris kartu su mokiniais vynuogavo. — Statinėse susidaro mirtinos dujos. Daug žmonių miršta, statines iš vidaus bevalydam.

Kai mokytojas paaikškino Narvydui, ką italas šeimininkas jam sakė, berniukas dar labiau pabalo, bet mokytojas jį ramino:

— Matyt turi labai gerą Angelą Sargą, kuris tave taip dažnai išgelbsti iš didelių pavojų!

(Bus daugiau)

MIŠKAS

Albina Kašiubienė

Genys medį aukštai kala,
Varlės šoka, pliumpt, į balą.

Kiškis ūsą vikriai suka,
Susitiko, mat, barsuką.

Vilkas staugia tankumyne,
Lyg kas koją būt numynęs.

Lapė žąsį riebią peša,
Vėjas plunksnas toli neša.

Grybai kėpso atsilošę,
Lyg sėdėtų kur svečiuose.

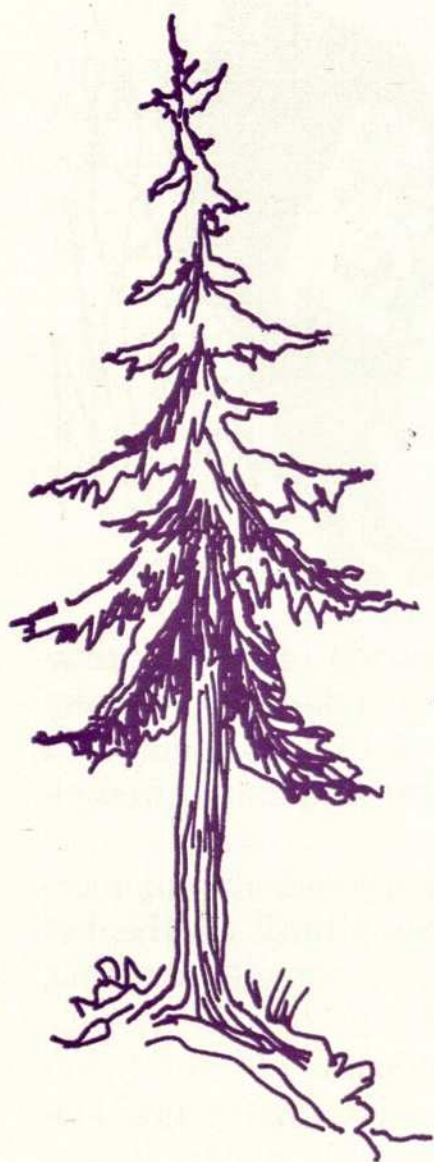
Lenkias eglė prie pušaitės,
Medžiuos žaidžia voveraitės.

Riešutėlių lukštus svaiddo,
Margą genį net pabaido.

Ir gegutė sako: ku-ku!
Ji skaičiuoja kiek metukų.

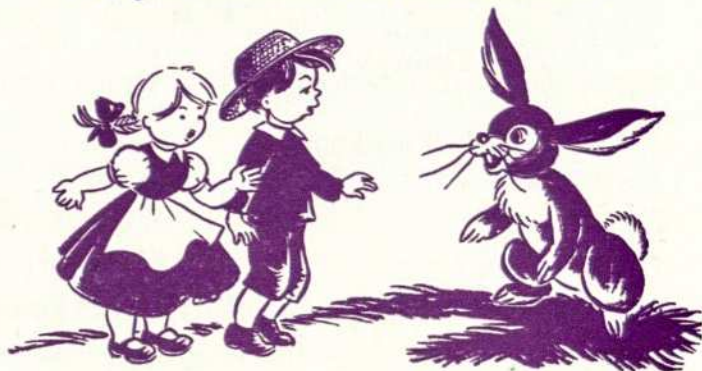

Ežio adatėlės dygios.
Kai pažiūri — visos lygios.

Neša skruzdėlė šapelį,
Mindama miške takelį.

Šlama nendrės prie upelio:
“Ar jūs ieškot miškan kelio?”

Miško vartai atviri —
Eikit drąsūs ir geri.

Čia paukšteliai čiulba dainą —
Paklausyt visi sueina.

Žuvys žvilga vandeny,
Antys plauko pabaly.

Graži miško šeimynėlė —
Jūs pabaikit pasakėlę! ..

IŠDYKUSI PŪKUTĖ

Tėsinys

Vanda Frankienė

Štai Gerutė ir Melsvutis jau priskrido užkerėtąjį dvarą ir išvydo obelyje besisupantį narvelį, o darže ir ant takų užkeiktuosius akmenėlius. Nusileido Gerutė su paukšteliu į dvarą ir pamojo vaivorykštės juosta, sakydama: „Išnyktu, Ragana!”

Sudrebėjo žemė, sujudėjo. Atsivėrė joje bedugnė, į kurią, cypdama bei kaukdama, nudardėjo piktoji būtybė, sykiu su savo namais. Po to Gerutė, pažvelgusi į akmenis, pradėjo burti: **Akmenėliai, pajudėkit;**

Atvirskit žvėreliais ir bėkit!

Sujudo akmenys ir, atvirte briedžiais, stirnomis, kiškiais, lapėmis ir voverėmis, linksmi nukūrė į mišką.

Ir vėl pamojo juosta takų bei takelių linkui. Dabar paukščių būriai, pakilę, nuskrido.

Priėjusi prie vartų, į juos sudavė juosta — ir vartų nebeliko. O vienaakiai baisūs paukščiai dviem gauruotais lokiais atvirto. Žemai nusilenkę Gerutei, miškan nuskubėjo.

Tada ji priėjo prie obels. Nukabinusi narvelį, išėmė iš jo nelaimingąją Pūkutę ir meiliu balsu į ją prabilo:

— Išvadavau tave, Pūkute. Nūnai galėsi bėgti pas tėvelius, jei norėsi. Bet visų piktųjų burtų galios nevalioju nuo tavęs nuimti, nes labai daug blogų darbelių esi prida-

riusi. Tavo išvaizda turės likti tokia, kokią tu turi dabar. Ir padavė jai veidrodelį, į kurį pažvelgusi, Pūkutė išsigando ir gailiai pravirko. Buvo išnykęs jos visas gražumas. Atrodė liesa, sunykusi. Nebesimatė karališkosios karūnėlės ant galvos. Nušiurusi atrodė gražioji jos uodegėlė. Kailėlis supilkėjęs, jo plaukai išretėję.

— Vai, nebeatpažins manęs mano tėveliai! — raudėjo voverytė. Išvydę jos liūdesį, ramino ją Gerutė ir guodė mėsnavis paukštelis. Bet Pūkutė nuo to nepralinksėjo. Už išvadavimą padėkojusi Gerutei ir Mėlsvučiui, nušokavo į tolimą mišką.

Nebesugrįžo ji į savo tėviškėlę, nes gėdinosi savo pakitusios išvaizdos, o ir nenorėjo saviškiams širdžių skaudinti.

Apsigyvenusi žalioje girioje, ji ten sukūrė šeimą, augino vaikelius. Bet užsilikę joje jos prigimties netikumai perėjo ant visų jos palikuonių. Šie jau nebebuvo tokie geri ir taikingi, kaip jos gimtojo Voveryno gyventojai. Visos voverės, kurios iš jos kilo, žalingomis išvirto. Žiemos metu apgrauždavo medžiams žievę. Pavasarį tykojo lizdeliuose kiaušinėlius išgerti. Įsisukusios į sodus, naikino obuolius ir kriaušes. Daržuose ir darželiuose daug nuostolių darė ir tebedaro. Mat, jų prigimtis jau pakitusi. Bet jų gardumynais vis liko riešutai ir kankorėžiai. Jos visos, kaip ir kitados, tebėra judrios ir gudrios.

Kas rytą ir prie mano namelių atbėga žiemą pilka voverytė, nusiteikusi laukti išmetant jai riešutų. Aš ją pavaišinu ir prakalbinu. Nerūgoju ilgai, jei rudeni, išokusi į mano sodelį, nusiraško kriaušę ar obuolį, o kartais tik prakandusi numeta. Šypsauti, pamąsčiusi: “Kas žino, gal ji kaip tik yra nelaimingosios Pūkutės vaikaitė...”

KĄ MILŽINAS MIKAS SUŽINOJO

Milžinas Mikas atsikėlė labai anksti ir išėjo į lauką.

— Brrr, šalta! — sudrebėjo milžinas ir nubėgo į vidų užsidėti savo pūkuotą megztuką.

Milžinas Mikas šiandien labai rimtas. Jis būtinai turi kažką sužinoti.

— LABAS! Labas, labas, labas, labas! — staiga sušuko vienas storas ir keturi ploni balsai.

— A, tai
ki, gyvi!

šeimynėlė. Svei-

— Ir sveiki ir gyvi! — atsakė visa šeimynėlė.

Milžinas Mikas žygiavo toliau, tyliai kartodamas "Hmmm..."

Iš kažkur atbėgo

— Ak, tai į mokyklą skuba! — spėjo Milžinas Mikas.
— Hmmm...

Milžinas pasilenkė ir pažiūrėjo žemyn. Žemė jam buvo taip toli, kad net akinius reikėjo užsidėti, kad matytų, kas ten guli.

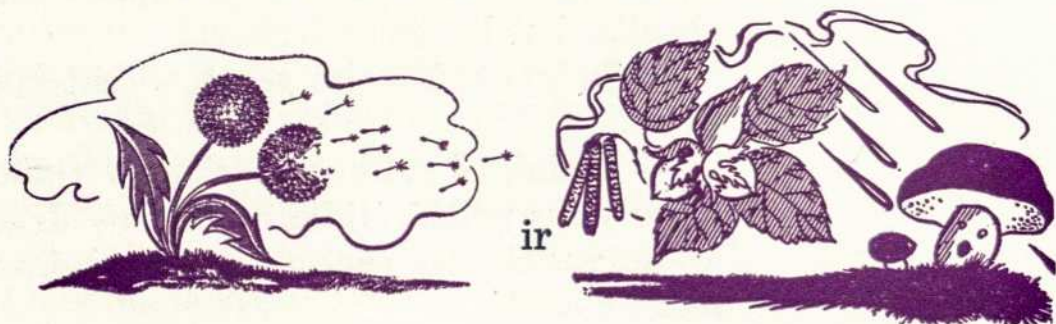
Ir štai, ant žolės gulėjo

— Aha! Visi ženklai rodo, kad jau, — nusprendė Milžinas Mikas, vėl gerai apsidairydamas.

Jis susieškojo vikrą varną ir liepė greit skristi pasakyti Šiauriui Vėjui, kad "jau".

Šiaurys išgirdo ir pradėjo pūsti. Pūtė, pūtė, kol

— Hmmm... — tarė Milžinas Mikas. — Jau laikas, ir kai laikas, tai laikas! Vienu žodžiu jau..... atėjo.

KAREIVĖLIAI

I. Slėnys

Gitukas turėjo daug daug medinių kareivėlių. Jis juos jau seniai rinko. Gimtadieniui, vardinėms, Kalėdoms, visokioms progoms jis vis prašydavo kareivėlių. Jis, Gitas, buvo jų visų generolas ir galėjo sustatyti kaip tik norėjo.

Gitas sustatė kareivėlius lygiomis eilėmis. Paskui juos važiavo du tankai.

— Dabar turėsime parą, o paskui bus karas! — aiškino jis bespoksančiai sesutei.

— Ir aš noriu žaisti, — prasitarė Genutė. — Duok ir man kareivėlių.

— Genute, neliesk! Moteriškos neina į karą. Jos negali būti generolais, nei tankuose važinėti! — supyko berniukas.

— Tu labai piktas generolas, — staiga prabilo ilgai tylėjęs vaikų senelis. — Gitai, ar žinai, kad ir karo lauke vyrai be moterų neapsieina!

— Va, tai tau! — apsidžiaugė Genutė, pakratydama gelsvas kasas.

— Ar ir tu buvai kareivis, seneli? — pradėjo teirautis kiek susigėdęs Gitas.

— Ogi, taip, vaikeli. Ir ne tik kareivis, bet dar ir savanoris. Niekados nepamiršiu slaugės, kuri mane taip rūpestingai globojo, kai buvau sužeistas...

— Su kuo tu kovojai, seneli, — įsiterpė Gitas.

— Matai, aš galiu būti slaugė. Galiu kareivėlius prižiūrėti, kai juos sužeidžia, ar ne, seneli? — rūpestingai gynė savo teises Genutė.

— Taip, gali, vaikeli. Kovose už laisvę ir moterys gali daug prisidėti. Ar girdėjote, vaikai, apie mergaites ryšininkes, kurios partizanams tiek daug padėjo?

Abu pakratė galvas.

— Nagi, tai buvo drąsios mergaitės, kurios partizanams maistą atnešdavo ir svarbių žinių apie priešą suteikdavo. Nemanyk, Gitai, buvo ir tokių moterų, kurios ir šautuvus valdyti mokėjo! — aiškino senelis.

— Ar tau patiko kariauti, seneli? Man atrodo, kad tai labai įdomu, — užsisvajoję Gitas.

— Ne, Gituk, nepatiko. Kur tau patiks! Karas yra labai baisus dalykas. Bet kartais reikia kariauti, kai kitos išeitys nėra. Aš kariavau Lietuvos Nepriklausomybės kovose. Kovon įstojau savu noru, užtat ir mus vadino "savanoriais". Net nelaisvėn buvau patekęs ir priešą kalėjime išsėdėjau du mėnesius. Mane jau sušaudyti vedė, bet aš gerą galvą turėjau. Kai per kelią vedė, ištrūkiau, ir nukūriau į mišką. Bėgau kaip niekad gyvenime!

Vaikai klausėsi, vietose sustingę.

Staiga pasigirdo mamytės balsas:

— Vaikai, poterėlius ir į lovą! Rytą pamokose dar snausit!

— Pasimelskim už visus kareivėlius, Gitai ir Genute. Lapkričio 22 d. yra kariuomenės šventė. Lietuvoj mes labai iškilmingai ją švėsdavom — būdavo parada, kaip tavo, va kareivėlių. Dabar tik vienas Dievulis žino, kur tie narsūs kareivėliai. Pasimelskim už visus, žuvusius už Lietuvos laisvę.

Trys ilgi šešėliai nutys ant grindų ir trys galvutės nulinko, susikaupusios. Buvo tylu, tylu — ir mediniai kareivėliai pagerbė žuvusius didžiuoju salutu.

KALAKUTO MOKINYS

L. Žitkevičius

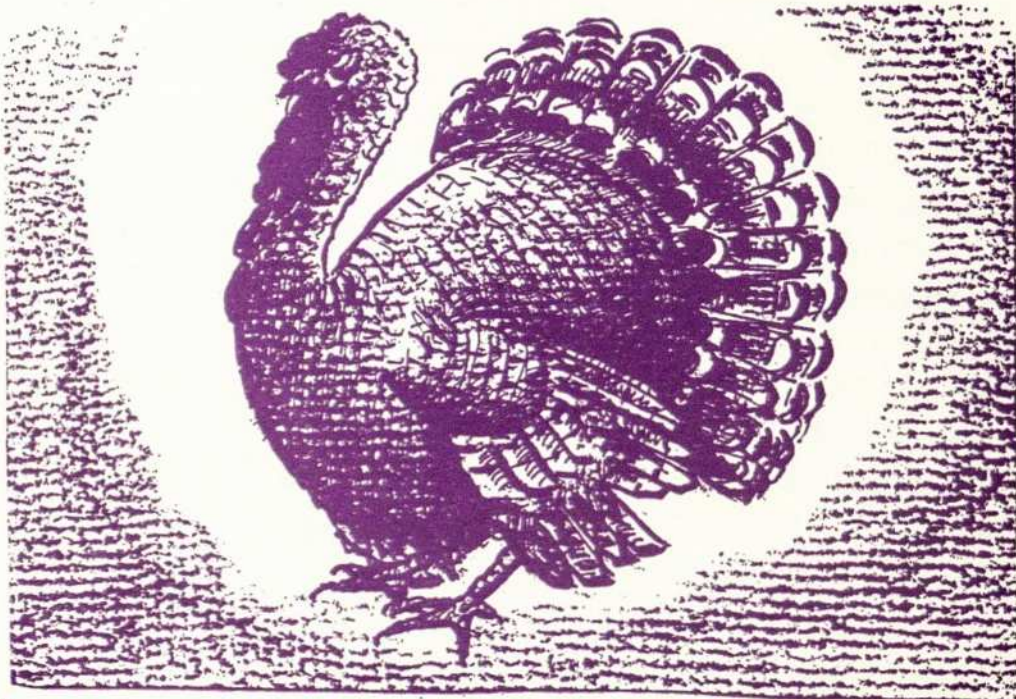

Tarė drūtas kalakutas:
— Turku turku! Ar matai?
— Nei tu turkas, nei tu drūtas! —
Atsakiau aš jam rimtai.

Šimtas varnų susirinko
Ir paklausė: — Iš kur tu?
Atsakiau: — Iš Vabalninko!
Varnų kalbą suprantu.

Bet štai mokytojas tarė:
— Du ir vienas — kiek tai bus?
Nežinau, kas pasidarė.
Argi aš toks nekalbus?

Nemanykite, vyručiai,
Kad aš esu tinginys:
Aš labai, labai protingas
Kalakuto mokinys!

TRUMPIAUSIA NAKTIS

A. Garsas

Visiems bebaigiant po antrą gabalą mamos pyrago, suskambėjo telefonas. Visų burnos buvo pilnos, tad Rimo mama nubėgo atsakyti.

— Tai koks ten striokas buvo? — paklausė Rimo tėtis, kai mama grįžo prie stalo už dešimt minučių.

— Teta Agota skambino. Jos tarnaitė Izabelė išvažiavo pas sergančią seserį. Teta Agota šianakt liks viena namie — ir žinai, kokia ji baili...

— Dabar gražiausia — suaugusi moteris bijo viena namie būti! — pyktelėjo Rimo tėtis.

— Kad ji labai nervuota, — aiškino mama. — Prašė tuoj pat pas ją užėti. Gaila, šiandien negaliu — va, kiek skalbinių stovi! Rimai, gal tu galėtum pas Tetą Agotą pernaktuoti?

Rimas nurijo paskutinį kasnį ir šyptelėjo — ne dėlto, kad jis norėjo pas Tetą Agotą nakvoti, bet dėlto, kad mama jį pavadino Rimu, ne Rimučiu. Kai sueina dešimti metai, "Rimutis" nerimtai skamba!

— Bet mama, — Rimas staiga prisiminė, — šiandien Romualdas ateis. Mes kartu mokysimės ir tu leidai jam pas mus pernaktuoti...

— Mmmm — tiesa, taip ir buvo... Ar judu abu negalėtumėt pas Tetą nueit?

— Tik pasakyk Romualdui, kokias bulkutes Teta Agota moka iškepti ir tas tuoj sutiks, — nusijuokė Rimo tėtis.

Rimo draugas, Romualdas, buvo gan storas berniukas. Gal todėl visi jį Romualdu, ne Romu vadino — jo tiek daug buvo, kad trumpas vardas visai netiko.

Po pamokų Rimas ir Romualdas pasiėmė dviračius, įsimetė pižamas ir knygas į dviračių pintines ir nukūrė pas Tetą Agotą.

— Ei, Rimai, ką ta tavo Teta daro? — susidomėjo Romualdas.

— Ji nieko nedaro. Ji nervuojasi. Mano mama sako, kad ji labai nervuota. Užtat mes ir pas ją važiuojam.

— O, man tokie žmonės labai įdomūs. Žinai, kai aš užaugsiu, dirbsiu su visokiais keistais žmonėmis.

— Teta Agota visai nekeista! Sakiau, kad ji tik nervuojasi — kaip tu prieš istorijos egzaminą!

— Ei, Rimai, nesikarščiuok. Aš savęs nematau — bus įdomu pamatyti, kaip kitas žmogus nervuojasi.

Nors Rimui nebuvo aišku, kodėl Teta Agota tokia nervuota, bet gimines reikia ginti! Jiedu su Romualdu paprastai puikiai sutardavo, ale kartais, mat, negali pasiduoti.

Rimas iš tikro visai nepyko, ir abu berniukai juokaudami pasistatę dviračius Tetos Agotos kieme, nužygiavo prie durų.

Paskambino ir laukė. Pasigirdo žingsniai, o paskui visokie garsai — knipšt-knapšt, dzindzan, spinkt-tvinkt. Pagaliau durys atsivėrė. Rimas su Romualdu ko iš batų neiššoko. Trigubą spyna ant durų, du lenciūgėliai ir dar kažkoks kamštis! Teta Agota stovėjo ir nervingai šypsojosi, rankoj laikydama visą saują raktų ir rakčiukų.

Ji labai maloniai berniukus pasveikino ir įleido.

— Prašau, prašau. Labai malonu, tikrai labai malonu. Čia salione galit sau sėdėt ir mokytis, viskas paruošta.

Ziūri Rimas ir Romualdas — ant stalo garuoja kava ir didžiausia lėkštė šviežiai iškeptų bulkučių.

Berniukai padėkojo Tetai Agotai, išsitraukė knygas ir pradėjo valgyti — tik ne knygas, o bulkutes.

— Rimai, aš nežinau kaip tau, ale man tai nervuoti žmonės labai patinka! — prabilo Romualdas po trečios bulkutės.

— Kažin kas tau geriau patinka — ar Teta Agota, ar jos bulkutės? — juokėsi Rimas. — Bulkutės visai normalios — ir dar kaip!

Pavalgę, abu griebė istorijos vadovėlius ir ėmė skaityt, kaip ten su tuo Napoleonu buvo. Už valandos atėjo Teta Agota pažiūrėti, kaip sekasi.

— Ar jau baigėt, — paklausė, žiūrėdama į berniukų storus vadovėlius.

— Dar ne, — atsakė Romualdas, žiūrėdamas į paskutines dvi bulkutes.

— Tuoju, Teta Agota, — atsiliepė Rimas. — Jūs mūsų nelaukit, mes patys atsigulsime!

Teta Agota beveik negirdimai nužingsniavo į savo kambarį, ir berniukai liko vieni.

— Rimai, einam pažiūrėti į tas spynas! — sušnabždėjo Romualdas.

— Teta Agota turbūt labai bijo vagių, ar ko, — pastebėjo Rimas, čiupinėdamas žibančias spynas.

— Ar užpakalinės durys taip pat užrakintos? — teiravosi smalsusis Romualdas.

Berniukai nuėjo pažiūrėti.

Tikrai — ir čia trys spynos, du lenciūgėliai ir kamštis!

Einant gult, Rimas plonu balseliu sušnabždėjo:

— Romualdai, ar tos spynos buvo tikrai užrakintos? Gal mes atkabinom, kai čiupinėjom...

— Kas tau darosi? Spynų negali atkabinti be rakto! Ir tu pradedi nervuotis kaip Teta Agota. Gulk ir miegok!

Rimas atsigulė ir pagaliau užmigo.

Vidury nakties jis pajuto, kad kažkas jį krato.

— Mmmm, leisk man miegoti... Kas yra?... — pro snaudilius sumurmėjo.

— Rimai, Rimai, — žadino jį Romualdas išsigandusiu balsu. — Klausyk!

Rimas pravėrė akis ir klausė.

Prie durų pasigirdo visokie garsai — knipšt-knapšt, dzin-dzan, spinkt-tvinkt... Berniukai išplėtė akis. Visi miegai išlakstė.

— Ai! — staiga sukliko Romualdas. — Žiūrėk!

Prie priekinių durų pasirodė aukšta balta figūra. Jai ant galvos lingavo kažkoks ilgas daiktas... Berniukai šoko iš lovų. Reikia gelbėti Tetą Agotą! Dar ko gero širdies smūgį gaus. Nors ir drebėdami, bet šiaip taip prišliaužė prie priekinio kambario.

Romualdas pamatė kažkokį tamsų daiktą. Įsibėgėjo ir šoko!

Sutvėrimas sukliko kaip sirena.

Berniukai net sustingo iš baimės. Rimas jautė, kaip visi plaukai ant kaklo atsistojo. Tada vėl pasigirdo žingsniai ir — bumpt! trakšt! Kažkas griuvo. Sirena vėl sukliko.

Takšt-takšt-takšt. Greiti žingsniukai ant laiptų. Staiga užsidegė šviesa.

— Hi-hi-hi! Ha-ha-ha! — juokėsi plonas Tetos Agotos balselis.

Ir buvo ko juoktis.

Ant prieškambario grindų sėdėjo tarnaitė Izabelė, išsižiuojusi iš baimės. Prie pat jos kojų sėdėjo du išbalę berniukai. Ant fotelio tupėjo juodas kačiukas, išplėtęs žalias akis ir papūtęs uodegą.

— Hi-hi-hi! — kvatojosi Teta Agota.

— Nėra čio juoko! — piktokai atrėžė tarnaitė Izabelė. — Tylutėliai įėjau per duris — ir užpuolė kažkokie balvonai! Miciuką baisiai išgasdino.

— Mes labai atsiprašom, — chorą sumurmėjo berniukai. — Bet mes manėm...

— Nieko, nieko! — ramino visus Teta Agota. — Žiūrėkit — jau švinta. Einam pusryčių. Pakepsiu tokius blynus, kad liežuvėlius nurysit!

Prie pusryčių stalo visi iš pradžių tylėjo. Tarnaitė Izabelė atrodė kiek nepatenkinta.

— Puikūs blynai! — užčiaupdamas žiovulį staiga prabilo Romualdas. — Bet šianakt buvo trumpiausia naktis visame mano gyvenime!

— O man linksmiausia! — beveik uždainavo Teta Agota. — Ir žinot ką? Užteks man jau tų spynų ir lenciūgų. Jei kas atsitiks, visvien atsitiks, ar nervuosiuos ar ne. O jei neatsitiks, neapsimoka nervuotis! Ar ne?

Romualdas mirktelejo Tetai Agotai — o ji, plept, jam kitą blyną lėkštėn įdėjo. Bežiūrėdama į Romualdą, net tarnaitė Izabelė nusišypsojo!

MIEGALIS PUPUTIS

Danutė ir Linutė

Puputis buvo pakviestas į gimtadienio balių. Tai buvo ančiukų gimtadienis — žinot, tų pačių ančiukų, kurie kartą Pupučio skėtyje plaukinėjo. Puputis baliuje daug valgė ir dar daugiau dainavo. Užtat baisiai pavargo. Baisiai. Jis vos, vos parėjo namo. Pilvukas buvo toks sunkus, o kojos tės krypavo į visas puses, krypu-krypu. Ausytės nulinko iš nuovargio ir akys sukosi ratu.

Grįžęs namo, Puputis nieko nenorėjo, tik lovos. Jis, pliumpt, atsigulė ir tuoj pat užmigo. Jo akytės miegojo, ausytės miegojo, pilvukas miegojo. Ir ūsai miegojo. Mamytė taip pat buvo pavargusi, ir ji užmigo. Pupučio namuose buvo tylu, tylu. Net buvo girdėti, kaip musytė langu laipiojo, buvo taip tylu.

Pupučio skėtis stovėjo prie krosnies ir džiovinosi. Lauke staugė vėjai ir murdė tinginius debesis. Kur-ne-kur pasirodė viena kita snaigė. Bet Puputis nieko nematė ir nieko negirdėjo. Jis tik miegojo. Pupučio mama atsilsėjo ir atsikėlė. Ji sutvarkė namelį, išvirė pusryčius, bet Puputis nė krust. Keistas dalykas, Puputis labai greitai užuosdavo karštą kakavą ir geltoną sūrį. Jo niekados nereikdavo ryte kelti...

Pupučio mama susirūpino. Ji priėjo prie Pupučio lovos ir gerai pasižiūrėjo. Puputis miegojo.

— Čia kažkas negerai. Kažkas netaip. Jei Puputis neužuodžia karštos kakavos ir sūrio, tai jau blogai! Reikia ieškoti vaistų.

Mama pelė pasiėmė aukštą kėdutę ir ant jos užsilipo, kad geriau galėtų pasiekti vaistų lentyną. Lentynoje stovėjo daug vaistų buteliukų. Kiekvienas su savo prierašu, kad žinotum kam tie vaistai: pilvas, galva, kojos, nagai, dantys, ūsai, uodegytė ir... miegas.

— Aha, miegas! Man kaip tik tokio reikia.

Mama pelė nutvėrė buteliuką ir ėmė skaityti. Ten buvo parašyta: žiūrėk į žodyną. Žodynas — pati storiausia ir sunkiausia knyga ant spintos viršaus! Reikia laiptukų jį pasiekti. Pelienei pagaliau pasisėkė jį nutraukti. Ji vartė žodyno lapus ir ieškojo: m...mi...mie... miegoti, miegalis miegas... Pagaliau ir surado ką norėjo. Žodyne šitaip buvo parašyta: “Gera miegoti, kai nori miego. Miegoti sveika... Meškos miega visą žiemą... Neduokite vaikams aguonų. Aguonos migdo”.

— Užtat Puputis tiek daug miega. Tikriausiai aguonų užvalgė. Pupučio pilvukas užsiaguonino! — nusprendė mama pelė ir greit nubėgo kompresų dėti. Sako, kompresai labai geras dalykas. O kad geras, tai reikia ir pasinaudoti.

Pelienė dėjo Pupučiui kompresus visur, kur tik galėjo — ant pilvuko, ant ausų, ant nosytės ir net ant uodegytės, kad tik jis greičiau atsibustų. Ji buvo labai susirūpinusi, nes daktaro nebuvo. Visi daktarai išsiųsti į Vietnamą, o nauji dar nespėjo egzaminų išlaikyti...

Pagaliau Puputis pakrutino kairiąją ūselį, patempė dešiniąją ir pramerkė vieną akį.

Lauke pūtė šiaurys vėjas ir temo. Ėmė snigti, o Puputis, pusiau apsvaigęs, žiūrėjo į krentančias snaiges.

— Mmmm... cukrus... Mamyte, aš noriu to cukraus!

— Puputi, kiba tu užsisapnavai, ar ką. Tai ne cukrus, o sniegas. Jau žiema prieš pat nosytę! Jau snaigės krenta.

Puputis pravėrė antrą akį ir geriau išžiūrėjo.

— Nugi, kaipgi, visgi tikrų tikriausiai sninga! Ir ką aš čia lovoj veikiu? Aš turėčiau būti ten — lauke!

Puputis, strikt, vienu šuoliu iššoko iš lovos ir tiesiai į kelnaites.

— Puputi, jau nebe vasara. Reikia ir paltuko ir šaliko ir kepurytės.

— Aha, — sumurmėjo Puputis. Jis jau seniai žinojo, kad su mamyte dėl tokių dalykų neverta ginčytis. Jis visvien nelaimės, o dar gal ir tam tikros košelės, beržinės vadinamos, gaus paragauti. Tad, jis klusniai viską užsivilko, užsimovė ir apsiavė, ką mamytė liepė.

Puputis jau taikėsi nerti laukan, bet durys nesidavė. Ogi — didžiausia pusnis ant jų užgriuvus!

— Aš žinau, ką darysiu, mamyte! Aš skrisiu! — staiga nušvito Puputis.

Jis bėgo į sandėlį, išsitraukė vėsintuvą su sparniukais, nusikabino savo skėtį ir pasidarė motoriuką.

— Tai gudrus mano sūnelis, — stebėjosi Pelienė, dar tokių keistenybių nemačiusi. Puputis įsijungė elektros srovę, patraukė virvutę ir... zvimmt pro kaminą iškilo į padanges. Jis juk prityręs lakūnas — net du kartus lėktuvu skrido!

O kur gi Puputis nuskrido? Ogi — pas Kalėdų Senelį, žinoma.

LINKSMIAU

Fotografas: Kai padidinsime šią nuotrauką, turėsime nuimti Jūsų sūnaus skrybėlę. Kokie jo plaukai — tiesūs ar susisukę?

Ponia: Kai nuimsit skrybėlę pats pamatysit, kokie jo plaukai!

▲ ▲ ▲

Tėvas: Pagaliau daktaras sužinojo kodėl man nugara skaudėjo.

Motina: Na, ar sunki liga?

Tėvas: Jokios ligos. Mūsų raštinėje idėjo naujus modernius baldus. Pasirodo, kad sėdėjau šiūkšlių dėžėj visą savaitę!

Motina: Janyte, tik būk atsargi ir neik prie liūtų!

Janė: Nebijok, mamyte, aš jiems nieko nepadarysiu.

▲ ▲ ▲

Vienas medžiotojas pasakoja kitam savo nuotykius.

— Viena kartą aš atsiradau taip arti liūto, kad galėjau jausti kaip jis kvėpuoja man į kaklą.

— O ką tada darei?

— Pastačiau apikaklę.

▲ ▲ ▲

Nuspalvuokit kur taškai.

Tada — nustebsite labai!

VASAROS DRAUGAI

Vasarėlę ot smagu —
Susitinki daug draugų!

Pasisveikino karvutė
Kvepiančioj margoj pievu-
tėj.

Mes atsakėm “labas” jai —
Gėda, draugo jei bijai!

Iš už krūmų trumpeliukų,
Šoka rusvas kamuoliukas!

Jis į glėbį tuoj pat ritas:
“Am-am-am” yr’ “labas ry-
tas”.

Draugas mano nekantrus —
Pusryčiams dešrelės bus!

KELIAUJAME PER LIETUVĄ

Kitų EGLUTĖS paskelbto konkurso dalyvių rašiniai

Tu mano mylima tėvų šalie, kaip norėčiau tave aplankyti, tave pamatyti. Daug skaičiau apie tavo grožį, daug dainų girdėjau apie tave, apie paukštelius, kurie čiulba tik tavo padangėje. Tu dabar kenti priespaudą, o aš esu maža, neturiu pinigų ir negaliu tavęs aplankyti. Vakaraais, prieš užmiegant, svajoju apie tave. Mintimis lankau Vilniaus katedrą, Gedimino kalną, Rusų kapines, gėlėmis puošiu dr. Basanavičiaus, Petro Vileišio ir kitų Lietuvos nepriklausomybės kovotojų kapus. Lankau Bernardinų sodą, Trijų Kryžių Kalną, Panerius, Verkis, Trakus. Kiek čia pajunti senosios Lietuvos galybės! Keliauju prie Baltijos. Štai Birutės kalnas, kur Kęstutis pavogė vaidilutę Birutę. Čia balčiausias smėlis ir gražiausios kopos. Skubu prie puikių Dubysos pakrančių, prie Nevėžio ir Šešupės. Skubu į Kauną, lankau Vytauto bažnyčią ir dar taip norėčiau Nemunu plaukti ir pamatyti gražiąsias Panemunės vietas ir aplankyti Rambyną...

Akytės jau merkiassi, o dar liko tiek daug vietų neaplankyti!

*Rimutė Janulevičiūtė, 9 m.
Chicago, Ill.*

Beskaitydama Lietuvos istoriją, staiga užmigau, ir net nepajutau, kaip atsidūriau prie Baltijos Jūros. Smagu buvo klausytis, kaip maloniai ir švelniai ji banguoja. Bet neilgai ten užtrukau. Per Žemaitiją pasukau į Kauną. Seniai norėjau aplankyti tą vietą, kur prieš daugelį metų mokėsi mano tėveliai. Ten aplankiau ir Karo Muziejų. Jame radau visokių senovinių dalykų ir ginklų, kuriuos lietuviai naudojo kovose dėl laisvės. Ant sienų kabėjo visokių paveikslų: Basanavičiaus, Kudirkos, Maironio, Jakšto, Vaižganto ir kitų žymių Lietuvos veikėjų. Gerai apžiūrėjus muziejų, užlipau į bokštą. Ten kabėjo laisvės varpas, kurį padovanojo Amerikos lietuviai. Ant varpo buvo parašyta: "O skambink per amžius vaikams Lietuvos: tas laisvės nevertas, kas negina jos". Net graudu pasidarė, skaitant tuos žodžius. Staiga išgirdau mamą šaukiančią keltis ir eiti į mokyklą. Atsibudau ir pagalvojau, kokia įdomi buvo kelionė. Nors tik sapnas buvo, bet žinojau, kad kai užaugsiu, tikrai važiuosiu aplankyti savo tėvų šalį — Lietuvą.

*Marytė Dambriūnaitė, 13 m.
Brentwood, Md.*

Į Lietuvą važiuoti pasirinkau pavasarį, nes tėveliai pasakoja, kad pavasarį Lietuvoje labai gražu.

Iš Worcesterio aerodromo sėdau į lėktuvą ir nuskridau į Vilnių, Lietuvos sostinę. Tai seniausias Lietuvos miestas, Kunigaikščio Gedimino įkurtas prieš 600 m. Jame yra daug bažnyčių, senovės paminklų, Gedimino kalnas, pilies griuvėsiai, Aušros Vartai ir katedra, kur palaidota daug kunigaikščių, Vytautas Didysis ir šv. Kazimieras. Vilniuje 1918 m. vasario 16 d. buvo pasirašyta ir paskelbta Lietuvos nepriklausomybė. Nuo 1920 iki 1939 m., lenkams Vilnių pagrobus, sostinė laikinai buvo perkelta į Kauną.

Iš Vilniaus nuskridau į Klaipėdą. Tai Lietuvos uostas, iš kurio galima susisiekti su visu pasauliu. Jame radau daug fabrių, rūmų ir kitų pastatų.

Iš Klaipėdos garlaiviu nuplaukiau į Palangą. Tai garsi kurortais ir gintaru vieta. Iš Palangos traukiniu atvažiavau į Kauną. Čia yra daug gražių paminklų ir pastatų. Gražiausias tai Karo Muziejaus sodelis. Jame yra Laisvės Statula, paminklas žuvusiems dėl Lietuvos laisvės, Nežinomo kareivio kapas ir pats Karo Muziejus. Kaunui grožį duoda didžiausia Lietuvos upė, Nemunas. Kaunas stovi ten, kur Nėris įteka į Nemuną.

Iš Kauno automobiliu važiavau į Mariampolę. Pravažiavau Pažaislį. Iš tolo matėsi balti bažnyčios bokštai, paskendę žaliuose

pušynuose. Pažaislyje yra šv. Kazimiero seselių vienuolynas. Marijampolėje aplankiau Tėvų Marijonų vienuolyną, Nekaltai Pradėtosios Mergelės Marijos Seselių ir jų įstaigas. Mačiau didelę cukraus fabriką ir gražiąją Šešupę, tekančią per miestą.

Iš Marijampolės važiavau į Vilkaviškį. Iš toli pamačiau baltus katedros bokštus. Pravažiavus arčiau, pamačiau Kunigų Seminarijos rūmus. Pravažiavau saldainių fabriką, "Musalit" ir aplankiau kapus, kur palaidoti mano mamytės tėvelis ir močiutė. Vilkaviškis yra mano tėvelių tėviškė. Iš ten važiavau tiesiai į bažnytkaimį, Alvitą, prie Alvito ežero. Čia yra garsi stebuklinga šv. Onos šventovė. Per šv. Oną čia būna atlaidai.

Iš Alvito nuvykau į Kybartus. Tai paskutinis Lietuvos miestas prie Vokietijos pasienio. Labai graži traukinių stotis. Čia baigėsi mano kelionė per Lietuvą. Sėdau į lėktuvą ir parskridau į Worcesterio aerodromą. Ten laukė tėveliai ir parsivežė namo.

Bernadeta Miliauskaitė, 11 m.
Worcester, Mass.

Buvo šeštadienio vakaras. Galvojau apie tai, ką mokykloje išmokau apie lietuvių išgyvenimus antrame pasauliniame kare. Taip begalvodama, užmigau. Mane pabudino švelnus vėjelis. Aš buvau kažkur svetimoje vietoje. Iš šiaurės pusės pamačiau užrašą. Priėjau ir perskaičiau šiuos žo-

EGLUTĖS NAUJI DRAUGAI

Jie visi ne tik gražiai dainuoja, bet ir EGLUTĘ skaito! Tai šaunūs čikagiečiai — Marquette Park'o lituanistinės mokyklos trečio ir ketvirtos skyriaus mokiniai. EGLUTĖ jais labai didžiuojasi ir mielai priima į savo draugų tarpą.

džius: "Sveikiname atkeliavusius į Lietuvą". Tada pradėjau bėgti į mylimą kraštą. Sustojau apsidairyti. Aplink puikūs vaizdai. "Kur aš esu?" pagalvojau. Netoliese rodyklė rodė: Kaunas. Perėjus per miestą, susipratau, kad aš gyvenu 1941 metais. Nusprendžiau apsigyventi Daujėnuose. Eidama į bažnytkaimį, sutikau vyrą, kuris paklausė:

— Iš kur tu?

— Iš Amerikos, — atsakiau.

Jis pažiūrėjo į mano rūbus ir tarė:

— Tu sergi. Einam į mano namus.

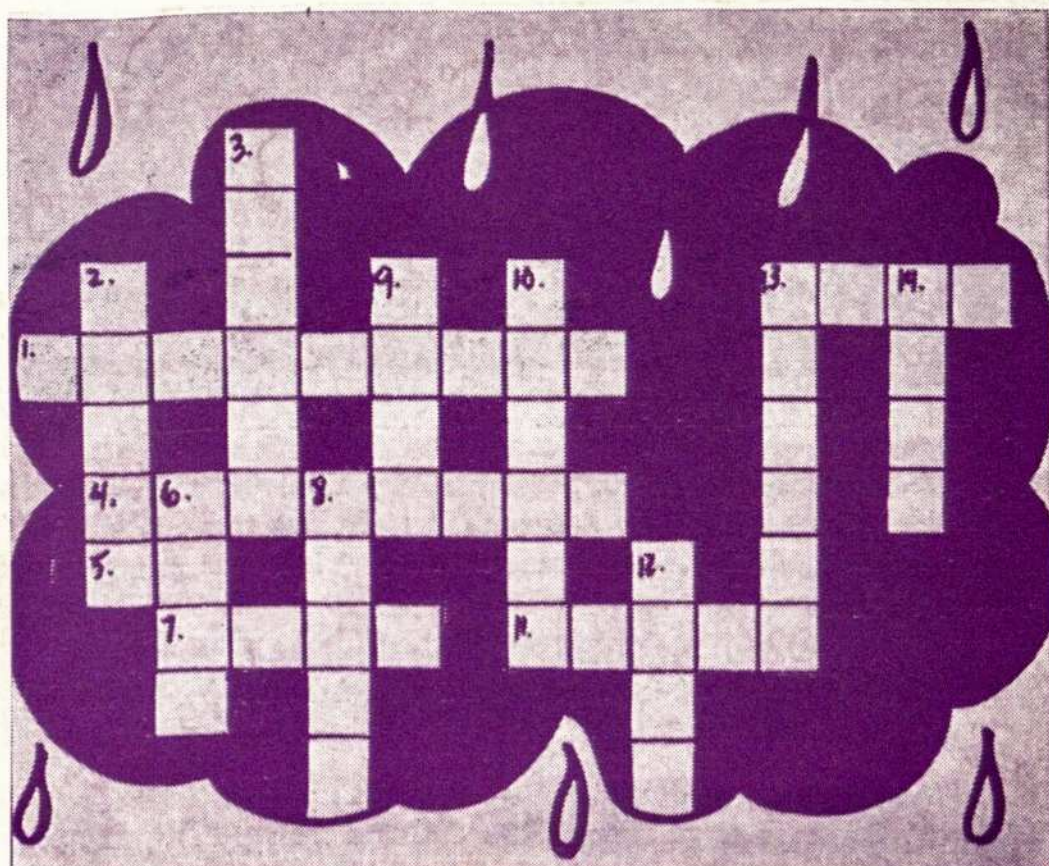
Jį sekdamas, pagalvojau, kad jis atrodo lygiai kaip mano tėvelis. Aš buvau labai susimąsčiusi, kai vyras vėl tarė:

— Eik į šitą namą ir ten pasilik. Aš einu ieškoti tavo namų.

Tuose namuose gyvenau tris dienas. Vieną naktį išgirdau dundėjimą — arkliai! Pažiūrėjau pro langą ir pamaciau du rusus kareivius. Nusigandau ir išbėgau per užpakalines duris, įlipau į medį. Vienas rusas mane pamatė ir ėmė vytis, šaukdamas. Aš jo neklausiau, bet lipau vis aukščiau, o jis paskui. Tada padėjau koją ant šakos, kuri negalėjo man svorio išlaikyti ir lūžo. Aš paslydau ir nupuoliau ant žemės. Rusas mane sugavo ir įmetė į vežimą. Kai atidariau akis, apsidžiaugiau, kad buvau lovoje, o ne Sibire.

*Ina Navazelskytė, 10 m.
Bostono Šešt. Mokykla*

LIETAUS GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Šis mėnuo.
4. Užsimauti batus.
5. Žodelis, kuris reiškia "kartu".
7. Daikčiukas, kuriuo užsegame drabužius.
11. Maistas, kurį pelytės mėgsta.
13. Kalba ką nors.

Žemyn:

2. Kojos apačia.
3. Giria, kur daug medžių auga.
6. Kai padaliname daiktą į dvi dalis, viena yra...
8. Ilgą laiką.
9. Skysti pi...
10. Vanduo iš debesų.
12. Ne toli.
13. Lietsargis.
14. Ten, kur pinigai laikomi.

Lietaus galvosūkio atsakymai — Skersai: 1. lapkritis, 4. apsiauti, 5. su, 7. saga, 11. sūris, 13. sako. Žemyn: 2. padas, 3. miškas, 6. pusė, 8. ilgai, 9. pila, 10. lietus, 12. arti, 13. skėtis, 14. kasa.